

РЕШЕНИЕ

№ 108

гр. Велики Преслав, 06.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКИ ПРЕСЛАВ, I СЪСТАВ, НО, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Дияна Д. Петрова

при участието на секретаря Желя С. Проданова
като разгледа докладваното от Дияна Д. Петрова Административно
наказателно дело № 20223610200204 по описа за 2022 година

Производство по чл. 59 и сл. от ЗАНН, образувано въз основа на жалба, подадена от П. С. П. с
ЕГН *****, с адрес гр.***** срещу Наказателно постановление №21-0869-
003733/17.12.2021 г., издадено от Началник Сектор ПП към ОД МВР Шумен.

В жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност на наказателното постановление
като издадено при съществени процесуални нарушения и при неправилно и необосновано
прилагане на материалния закон. Отрича се извършване на нарушенията.

Предвид изложеното се иска от съда наказателното постановление да бъде отменено изцяло
като необосновано и незаконосъобразно.

Жалбоподателят, редовно призован се явява лично и в съдебно заседание поддържа
жалбата, моли наказателното постановление да бъде отменено изцяло, като неправилно и
незаконосъобразно.

Въззиваемата страна не изпраща представител, но в придружителното писмо по чл.60, ал.2
от ЗАНН, изразява становище, че наказателното постановление е правилно и законосъобразно и
като такова моли да бъде потвърдено изцяло.

Съдът, като обсъди материалите по приложената административнонаказателна преписка и
събраните по нея, и в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства, прецени ги
поотделно и в тяхната съвкупност, установи от фактическа страна следното: при извършена на
03.12.2021 г., в 14.55 часа, на път II-73 км 20+117 от републиканската пътна мрежа на територията
на Община Смядово, непосредствено след разклона с общински път за с.Кълново, км 20+ 017 ляво,
проверка служители на ОД на МВР Шумен установили, че жалбоподателя управлява собствения
си лек автомобил "Фолксваген голф" с рег. №*****в посока гр.Смядово, като автомобилът е със

значителна техническа неизправност –неизправно шумозаглушително устройство /видоизменена шумозаглушителна уредба, по начин издаваща звук оказващ неблагоприятно въздействие с шума си/. Било установено още, че по време на движение водачът използва други светлини, освен предвидените от закона и издадените въз основа на него нормативни актове.

При така установеното полицейският служител Г. И. съставил срещу въззивника АУАН за нарушения на чл. 76 от ЗДвП и чл.139, ал.1, т.1 от ЗДвП и връчен на нарушителя, който го подписал без възражения. Такива не постъпили и в срока по чл. 44 от ЗАНН.

Впоследствие срещу въззивника било издадено и атакуваното НП, като АНО възприел изцяло фактическите и правните констатации на актосъставителя. Въззивникът е наказан с административни наказания „глоба“ в размер на 200.00 лв. на осн.чл.179, ал.6, т.2 от ЗДвП за нарушение по чл.139, ал.1, т.1 от ЗДвП и "глоба" в размер на 20 лв. на основание чл. 185 от ЗДвП, за нарушение на чл. 76 от ЗДвП.

Горната фактическа обстановка съдът, счита установена от показанията на разпитания по делото свидетел П. П., писмените материали и документи приложени към административнонаказателната преписка.

Показанията на разпитания като свидетел полицейски служител, част от екипа осъществил процесната проверка, са логични и безпротиворечиви и кореспондират с установеното по делото, поради което съдът им дава пълна вяра.

При така установените фактически положения, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежно легитимирано лице, спрямо което е издадено атакуваното НП, и в установения от закона седмодневен срок от връчването на НП (съгласно входящия номер в деловодството на административнонаказващия орган).

Относно основателността на жалбата:

Разгледана по същество, жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА. В тази насока, съдът взе предвид следното:

АУАН и НП са издадени от компетентни органи по смисъла на чл.189 от ЗДвП съгласно Заповед №8121з-515/14.05.2018 г. на Министъра на ВР.

При съставянето на акта за установяване на административно нарушение и издаването на наказателното постановление са допуснати съществени нарушения на административно наказателно-процесуалните правила по отношение на нарушението по чл.чл.76 от ЗДвП.

В чл. 42 от ЗАНН, в общо 10 точки, са предвидени всички реквизити, които трябва да съдържа актът за установяване на административното нарушение. В т. 3 от посочената законова разпоредба изрично е визирано, че в акта следва да се посочат датата и мястото на извършване на нарушението. Аналогична разпоредба ЗАНН съдържа и по отношение на съдържанието на наказателното постановление - чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Видно от приложените към делото доказателства, както в акта за установяване на нарушението, така и в наказателното постановление при описанието на мястото на извършване на нарушенията е посочен конкретния пътен участък, вместо община Смядово е посочена община Шумен. Допуснатото процесуално нарушение не е съществено, т.к. подробното описание на мястото на нарушението не дава съмнение къде е осъществено същото, не е накърнило правото на защита на наказаното лице, да разбере в какво е обвинено и да организира защитата си.

С жалбата се твърди се, че наказателното постановление е издадено при липса на задължителен реквизит по чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, тъй като посочената за нарушена норма на чл. 139, ал. 1, т. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е бланкетна, като административнонаказващият орган /АНО/ не е посочил разпоредбата от закона, конкретизираща техническата неизправност. Сочи се, че неизправността на шумозаглушителната уредба на автомобила не е установена по съответния ред, тъй като изискват технически знания и измерване на шума с техническо средство, каквото в случая не е извършено от проверяващите. Като недостатък на наказателното постановление се изтъква и непосочването на доказателствата, потвърждаващи твърдяното нарушение, което противоречи на императивното изискване на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН и нарушава правото на защита на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице. За съществен порок на санкционния акт оспорващият счита и липсата на аргументация констатираната техническа неизправност до каква степен е оказала въздействие на околната среда и в какво се изразява това въздействие. Твърди се, че не са посочени данни по какъв начин техническата неизправност е засегнала безопасността на превозното средство или е представлявала риск за останалите участници в движението, за да се приеме, че същата представлява значителна неизправност по смисъла на § 6, т. 72 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ЗДвП.

С оспореното пред настоящият състав наказателно постановление жалбоподателя в т.1 от същото е наказан за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, според който движещите се по пътя пътни превозни средства трябва да бъдат технически изправни. Под техническа изправност следва да се разбира нормално функциониране на всички системи на моторното превозно средство /МПС/. В обстоятелствената част на санкционния акт е посочено, че техническата неизправност в конкретния случай представлява видоизменена шумозаглушителна уредба на управлението от жалбоподателя лек автомобил. Констатираната от контролните органи повреда на шумозаглушителя обуславя извод, че нивото на шум на процесното МПС не е съответствало на предписаните нормативни стойности, поради което и с оглед разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 10, буква "б" от Правилника за прилагане на ЗДвП следва да се приеме, че автомобилът на жалбоподателя е бил технически неизправен. Неизправностите от своя страна биват незначителни, значителни или опасни, които понятия са дефинирани в § 6, т. 71, т. 72 и т. 73 от ДР на ЗДвП. Съгласно т. 72 от ДР на ЗДвП "значителни неизправности", включително при укрепването на товара, са откритите по време на проверка неизправности, които могат да засегнат безопасността на превозното средство или да имат въздействие върху околната среда, или да породят риск за други участници в движението по пътищата, както и други по-значителни несъответствия. В разпоредбата на чл. 37 от Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства /Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. /, към която изрично препраща чл. 101, ал. 4 от ЗДвП за определяне на неизправностите и тяхната класификация, освен категоризирането на неизправностите като незначителни, значителни и опасни /чл. 37, ал. 1 от Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. /, в следващите три алинеи /ал. 2, 3 и 4 на чл. 37 от Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. / видовете неизправности са дефинирани по-подробно спрямо определенията на тези понятия, дадени § 6, т. 71, т. 72 и т. 73 от ДР на ЗДвП. Попадането на всеки един елемент в някоя от групите и нивото на сериозността на неизправността му се определя съобразно списъка в Методиката за извършване на периодичен преглед за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства – Приложение № 5 към чл. 31, ал. 1 от Наредба № Н-32 от 16.12.2011 година. Съгласно т. 8.1.1., буква "б" от Методиката, отнасяща се до

системата за намаляване на шума, повредата на част от системата за намаляване на шума следва да се квалифицирана като значителна или опасна неизправност на превозното средство.

Подведени под хипотезите на горецитираните правни норми, установените по делото факти обуславят наличие на значителна техническа неизправност на управлението от жалбоподателя автомобил, поради което правилно с процесното наказателно постановление е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност за неспазване на изискването на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП движещите се по пътя МПС да бъдат технически изправни. Противно на твърдяното във въззивната жалба, правната квалификация на деянието е правилно определена от административнонаказващия орган. Непосочването на допълнителни подзаконовни разпоредби, конкретизиращи вида неизправност, не опорочава наказателното постановление до степен незаконосъобразност, доколкото, както в АУАН, така и в наказателното постановление, от фактическа страна нарушението, респ. неизправността, са описани достатъчно пълно и точно, а в хода на административнонаказателното производство защитата се гради срещу фактите, а не срещу тяхната правна квалификация. От съдържанието на наказателното постановление става ясно за извършването на какво нарушение касационният жалбоподател е привлечен към административнонаказателна отговорност, поради което не е нарушено правото му на защита.

Развитите в жалбата доводи относно необходимостта от измерване с техническо средство на издавания от автомобила шум, според съд са неотнормирани към извършването на процесното административно нарушение, т.к в случая административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана за техническа неизправност, представляваща механична повреда на шумозаглушителната система /"видоизменена шумозаглушителна уредба"/, а не за високо ниво на издавания от автомобила шум. Този извод следва от граматическото тълкуване на т. 8.1.1. от Методиката за извършване на периодичен преглед за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства, представляваща Приложение № 5 към чл. 31, ал. 1 от Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г., видно от която повредата в системата за намаляване на шума е квалифицирана като значителна неизправност поради две причини, посочени съответно в буква "а" – нивото на шума превишава допустимото съгласно изискванията, и буква "б" – част от системата за намаляване на шума е хлабава, повредена, неправилно монтирана, липсва или очевидно изменена по начин, който би оказал неблагоприятно въздействие върху нивото на шума; много сериозен риск от падане. От установените по делото факти и обстоятелства се установява, че в разглеждания казус отговорността на жалбоподателя е ангажирана в хипотезата на т. 8.1.1., буква "б", предложение второ от Методиката /повреда на системата за намаляване на шума/, поради което не е необходимо изрично посочване на степента на въздействие на повредата върху околната среда и в какво се изразява това въздействие. Самата повреда на част от системата за намаляване на шума предполага оказването на неблагоприятно въздействие върху нивото на шума /т. 8.1.1., буква "б", от Методиката/, респ. върху околната среда /§ 6, т. 72 от ДР на ЗДвП/.

Административното нарушение е извършено както от обективна, така и от субективна страна от жалбоподателя и правилно административно-наказващият орган е ангажирал отговорността на санкционираното лице.

Квалифицирането на констатираната в случая техническа неизправност като значителна /вж. т. 8.1.1. от Методиката, представляваща Приложение № 5 към чл. 31, ал. 1 от Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г., чл. 37, ал. 3 от Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. и § 6, т. 72 от ДР на ЗДвП/ е обусловило налагане на административното наказание, предвидено в чл. 179, ал. 6, т. 2 от ЗДвП,

което е определено в изрично регламентирания в посочената санкционна норма фиксиран размер, поради което пред съда не стои въпросът за неговото редуциране. Тук АНО няма възможност да преценява размера на наказанието и да го определи в друг размер. Деянието не може да се квалифицира като такова по чл. 28 от ЗАНН, с оглед обществената опасност на извършеното. Самото деяние не се отличава от други сходни деяния по чл. 139, ал.1, т.1 от ЗДвП. За обществената опасност на подобни деяния може да се съди и от размера на предвиденото наказание, като законодателят е придал на нарушенията по този ред характер на такива с по – висока обществена опасност, предвиждайки наказания, които не са по – високи в сравнение с другите санкции предвидени в закона.

По отношение на т.2 от наказателно постановление жалбоподателя е наказан за нарушение на чл.76 от ЗДвП. Разпоредбата на чл. 76 от ЗДвП, в редакцията ѝ към момента на деянието описано в АУАН и НН предвижда, забрана за използването на други светлини, освен предвидените в този закон и издадените въз основа на него нормативни актове.

В нарушение разпоредбите на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН – относно наказателното постановление, както и на чл. 42, т. 4 от ЗАНН – за АУАН, в същите два акта липсва описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, което да кореспондира с посочената като нарушена нормативна разпоредба. Видно от показанията на свидетеля П. се установи, че административното обвинение на въззивника е повдигнато за това, че по време на движение водачът използва различен цвят на габаритните светлини, които светели в синьо. При посочените по-горе факти актосъставителят и АНО са приели, че е извършено нарушение на чл. 76 от ЗДвП, като в случая е налице противоречие между описаното от фактическа страна обвинение и неговата правна квалификация, доколкото използването на светлини за мъгла принципно е предвидено в ЗДвП при определени обстоятелства. Описаното в АУАН и НП нарушение се субсумира под състава на разпоредбата на чл. 76 от ЗДвП. Посочената от административнонаказващия орган като нарушена разпоредба както и разпоредбата на чл. 185 от ЗДвП обаче не въвеждат конкретна отговорност за водача, на МПС, посочените разпоредба са общи и намира приложение в случаи, когато едно деяние е указано като нарушение по ЗДвП, но липсва друга санкционна разпоредба. В случая не е посочено в какво се състои нарушението. Допуснато е съществено нарушение на процесуалните правила по отношение на описанието на нарушението, като не е посочено конкретното нарушение – какви са били светлините използвани от жалбоподателя и коя норма нарушава използването на такива светлини, т.е кои са предвидените в закона и издадените въз основа на него актове. От тук не може да се извърши и преценка дали има изрична санкционна норма предвиждаща отговорност за нарушение на правилата за използване на светлините на МПС, каквото всъщност фактическо обвинение е повдигнато на въззивника.

От горното се налага заключение, че наказателното постановление, както и в АУАН, липсва описание на съставомерните за нарушението по чл. 76 от ЗДвП обстоятелства, като е налице противоречие между описаното от фактическа страна и посочената като нарушена разпоредба. Ето защо, така описаните нарушения на разпоредбите на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН – относно наказателното постановление, както и на чл. 42, т. 4 от ЗАНН – за АУАН следва да се преценят като такива от категорията съществени процесуални нарушения, доколкото лишават лицето, посочено като нарушител, от правото му да разбере за какво точно нарушение е обвинен, както и да организира защитата си.

Всичко гореизложено мотивира отмяната на обжалваното наказателно постановление, в тази му част, като незаконосъобразно, постановено при съществено процесуално нарушение.

Отнемането на контролни точки на водачите на МПС не представлява административно наказание, а има контролно-отчетни функции. Самото отнемане на контролни точки се извършва само въз основа на влезли в сила наказателни постановления и не представлява изпълнение на наложено административно наказание, нито пък налагане на принудителна административна мярка. С оглед характера на дейността по отнемането на контролни точки към настоящия момент липсва законодателна уредба, даваща възможност за съдебен контрол върху тази дейност.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че процесното Наказателно постановление №22-0323-000153/09.06.2022 г., издадено от Началник Група в РУ гр. Велики Преслав при ОД МВР-Шумен е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено изцяло.

С оглед изхода на делото и съобразно направените искания, на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН и чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът намира, че следва на ОД на МВР-Шумен да се присъди юрисконсулско възнаграждение, в размер определен в чл. 37 от ЗПП, съгласно препращащата разпоредба на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН. Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. В случая за защита по дела по ЗАНН чл. 27 "е" от Наредбата за заплащане на правната помощ предвижда възнаграждение от 80 до 120 лева. Производството по делото не е с фактическа или правна сложност. Поради това съдът намира, че на ОД на МВР-Шумен следва да се присъди възнаграждение в минималния размер от 80.00 лева.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление №21-0869-003733/17.12.2021 г., издадено от Началник Сектор ПП към ОД МВР Шумен, В ЧАСТТА, с която на П. С. П. с ЕГН *****, с адрес гр.*****, за нарушение по чл.139, ал.1, т.1 от ЗДвП и на основание чл.179, ал.6, т.2 от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200.00 лв. двеста лева/, **ОТМЕНЯ** Наказателно постановление №21-0869-003733/17.12.2021 г., издадено от Началник Сектор ПП към ОД МВР Шумен, В ОСТАНАЛАТА МУ ЧАСТ, с която на П. С. П. с ЕГН *****, с адрес гр.***** за нарушение по чл.76 от ЗДвП и на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20.00 лв./двадесет лева/.

ОСЪЖДА П. С. П. с ЕГН *****, с адрес гр.***** да заплати на Областна Дирекция на МВР-Шумен със седалище и адрес на управление гр.Шумен, ул.“Сан Стефано“№2 направените в настоящото производство разноски за юрисконсулско възнаграждение в размер на 80.00 лв./осемдесет лева/.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с жалба пред Административен съд гр. Шумен по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс, на касационните основания, предвидени в НПК.

Съдия при Районен съд – Велики Преслав: _____